

ΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΖΑΛΟΥ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο θρόνις έκεινο στο σαλόνι της κυρίας Π... θια οι προσκεκλημένοι είχαν εξαφανιστεί διάθεσι για διαηγήσι. 'Ο Μαρσέλι ντ' 'Οβοσ, ο γνωστός μυθιστοριογράφος, διηγήθηκε πρώτος μια περιπέτειά των ρωμητιζών του χρόνου, ο βιομήχανος Μάζ Ντεσανό ένα κνήμη στο στην 'Αφρική, ο νεαρός Ξωγράφος Ντελιάνς μία αλοθιατική ιστορία μ' ένα μοντέλο της σνοικιάς Ποντανιάς. "Όταν ήλθε ή σειρά του λοχαγού Ντριμόν ντε λά Παγιέρο, όλοι γύρισαν πρὸς τὸ μέρος του άντιπόνα. "Ίδιος ή γυναίκες, στις όποιες άφανε ιδιαιτέρως, έστίλυσαν έλιάνου τον τό βλέμμα των με περιέργεια και άντιπονοησία.

— Λοιπόν, λοχαγέ μου, έλεγε ή οικοδόποινα, δέν θά μάζ διηγήθηκε και σείς καμια περιπέτειά σας;

'Ο λοχαγός, ένας άντρος σαραντατένη χρόνων, πού δέν φανόταν όμως περισσότερο από τριάντα έξη ως τριάντα έφτά χρόνων, με άδρα χαρακτηριστικά, με έφαρσι άφρονοση και ύπερηφανή, έφρεσε μία ματιά γύρω του και κατόπιν, με ήθος άνδρόπαι που δέν μπορεί να άποφύγη τὸ μορφόν, άρχισε να διηγείται:

— Ήμουν άνδριπολογός της έποχης εκείνη και ύπηρετούσα στη φρενά της Μπεζανσόν. Ξέρετε τί περιωρισμένη πού είνε — πού ήταν άλλου, γιατί έκτοτε τα πράγματα άλλαξαν— ή ζωή στην έπαρχια. Μόνη μάζ διασκεδάσις ήταν τὸ καφενείο, ή λέσχη και τότε-τότε καμιά έσπερίδα ή κανένας χορός στο σπίτι του κ. νομάρου, του κ. δημάρχου ή κανένος άλλου προηζοντος της πόλεως. Δέν ξέρω γιατί από την πρώτη στιγμή πού έφτασα στη Μπεζανσόν διαδόθηκε για μένα ότι ήμουν τέλειος χορευτής και άκόμη τελειότερος παίκτης του πόκερ. "Έτσι δέν μου έλειπαν ή προσκλησίσι σε διάφορα σπίτια, όπου έπιήγαινα με μεγάλη εύχαριστία, γιατί δέν είχα και τίποτε καλύτερο να κάνω.

Μία μέρα έλαβα μία περιέργη πρόσκληση. Με καλούσε σπίτι μία χήρα, κατά σύσταση του συνταγματάρχου μου και με παρακαλούσε να μη λείψω. Μου έτόνιζε ότι και αυτή και ή κόρη της θά ήσαν πολύ εύτυχεις αν μ' έγνωρίζαν.

'Ομιλούσι ότι ή πρόσκλησις αυτή μου έφερε κάποια συγκίνησι. Ήμουν νέος τότε και κάθε τι πού έδωγανε από τὸ κανονικό και τὸ σινηθισμένο έγεννούσε μέσα μου την διάθεσι περιπετειών.

Μετά τρείς μέρες έπήγα στο σπίτι της κ. Καζάλ— άδόσομε για την ευεκλία της διηγήσεσι τὸ όνομα αυτό στην χήρα. "Έμεινε σ' ένα παλαιό μέγεσο, με πολυτελή, άρχοντική επίπλοισι, με πάγκο και άμαρσοτάσιο, ένα από τὰ μέγεσα εκείνα πού μόνον στις έπαρχίσι συναντώνται. 'Η κ. Καζάλ ήταν νέα άκόμη—σαράντα τὸ πολύ χρόνων— και άφρετά νόστιμη. Είχε όφραο και κομψό άνύστημα, μαύρα έκφραστικά μάτια και ένα γέλιο διόδροσο, άρμηκίο, πού ήγασσε περίεργα. Είμαστε άκόμη στις πρώτες κουβέντες, όταν έφαγα ένα μικρό γυναικείο γεράκι άναμειβόμε με βαρεία πρόσπινη πορτιέρα. Παρανοιαστικώς τότε έμπρός μου μία κομψοτάτη κοπέλα, προηζήσασε πρὸς μένενα με τὸ πὸ έγκράδιο ήθος, σαν να με ήξερε από καιρό, με χαρέτησε και με γύρισε πρὸς τὰ πρηνά. Κατόπιν έπιηγε και κάθισσε κοντά στη μητέρα της, έξαικολουθώντας να με κοιτάξη με ένα παράξενο βλέμμα, σχεδόν φωτισκό. Αυτό με έξέπληξε λιγάκι. Ξέροντας όμως ότι σε πολλά κωρίτσια τὸ απόδ. χαμόγελο της κοκεταρίας φτάνει κάποτε ως την ερωτική έφαρσι, σκέφτηκα ότι θα συνέβαινε τὸ ίδιο και με την κόρη της χήρας.

'Η νέα αυτή ήταν μία ζωτική όμορφιά, άγνή, παρμιθένια, με κάτι τὸ έκτακτως έξαιλωμένο στο πρόσωπο πού έφτανε στη νοσηρότητα. Θά νόμιζε κανείς ότι είνε να κάνει με πλάσμα άλλου κόσμου και όχι με πλάσμα πραγματικό. 'Ανάμεσα στο άρχό, σαν έξινο πρόσωπό της έκαγαν με μία παράξενη λάμψη δύο βαθιούλά μάτια, στεφανομένη με μεγάλους κατάμαρφους κνίκλους.

'Η κ. Καζάλ φάνηκε στην άρχή λιγάκι σνενοχορημένη από την εμφάνισι και την στάσι της κόρης της. Κατόπιν όμως ήγασσε και

μου είνε σαν να ήθελε να δικαιολογήσει κάτι πού θα έμεινε ίσως άνεξήγητο:

— Ξέρετε, κύριε ντε λά Παγιέρο, ή κόρη μου δέν είνε καθόλου όμορπιτική, άντιθέτως πρὸς μένενα. Της άφρεσι να παίζη τάς και ζογραφίση, να τραγουδή, όχι όμως και να κουβεντιάξη. Της κουβέντες τις άφνει σ' μένενα.

— Δέν είνε έτσι, Πολιέτ; γύρισε και είνε στην κόρη της.

'Η Πολιέτ άπάντησε μ' ένα ξερό κναιό, τὸ όποιο συνώδεψε με μία έντελώς μηχανική κίνησι του κεφαλιού της. Τη στιγμή αυτή τὸ πρόσωπό της είνε πάρεσι μία πολύ περιέργη έφαρσι. Τα μάτια της στηλόθρησαν ψηλά, λές και γάγονταν στο κενό, λές και άδειάζαν από κάθε σέψη. "Ήταν φανερό πὸς ο νοῦς της νέας ταξίδευε άλλο.

Δέν έδειξα ότι πρόσενα την περιέργη αυτή έφαρσι της δεσποινίδος Καζάλ. "Ότὸσο ή κοπέλα αυτή άχρησε να με άλαστολή, κάποιο μυστήριό έφρεψε ή βιασσί της, κάποιο μυστήριό έφρεψε όλο τὸ σπίτι, κ' αυτή άκόμη ή παράξενη χήρα, πού μου είνε κάνει μία τόσο ασυμψήθη πρόσκλησι. 'Αιθήρα, γιατί με είνε καλέσει; "Όχι βέβαια γιατί είνε μάθει ότι ήμουν καλός χορευτής και καλός παίκτης του πόκερ... Κάποιον άλλο λόγο είνε ή πρόσκλησις.

— Και είντε είνε ασυμψήμενος στη Μπεζανσόν, κύριε ντε λά Παγιέρο; με πρότησε ή κ. Καζάλ, γελώντας περιέργη. Φαντάζομαι πως θα δουλεύετε τὸ χωριό μας βετερα από τὸ Παριό. "Ω! είνε άτελειπιστική ή ζωή στην έπαρχια. Τι πηξίσι!... τι πηξίσι!...

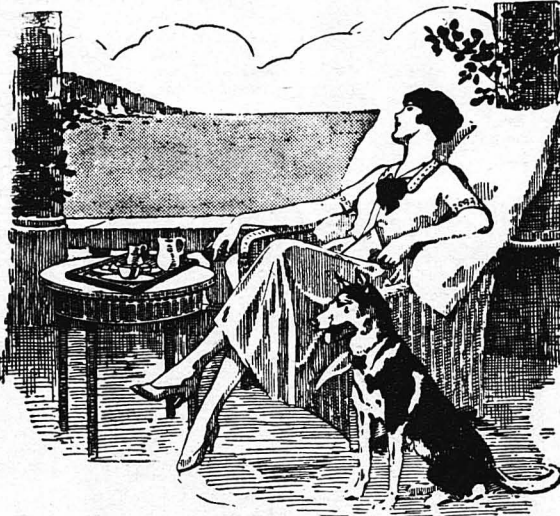
Χωρίς να της γίνη καμιά παρατήρησις, ή δις Καζάλ σηκώθηκε έξωνη την στιγμή είνάνου και πήγε και κάθισσε στο καθίσμα του πόνου. Τὸ άνοξέ άόρα, σαν άντιπονοημένη, γτήρησε δυ-τρία άκόρδα, κ' έστένα άόρσι να παίζη ένα παλιό αλοθιατικό τραγοίδι. Κιόταξα τη μητέρα. Μία ζωηρή άνηγορία είνε άλωθείσε τὸ πρόσωπό της. 'Η δις Πολιέτ έξαικολούθησε να παίζη, κατόπιν τραγούθησε λιγάκι, με μία φωνή οδυμένη, άπόκοση, και βετερα μονομιάς έβγαλε μία δυνατή κρανηγή και άναλόθηκε σε λυγμούς. Δύο ύπρητές μπήκαν εύθύς στο

σαλόνι, την έπισαν απαλά από τὸ χέρι και την μετέφεραν στο δωμάτιό της. Μαζύ της έφργε και ή κ. Καζάλ, έπιτόντας μου συγγνώμη και λέγοντάς μου ότι θα γύριζε σε λίγο.

Πραγματικά, βετερα από λίγα λεπτά ή κ. Καζάλ ξαναγύρισε στο σαλόνι. 'Η ταραχή ήταν φανερή στο πρόσωπό της και τὰ μάτια της ήσαν κόκκινα σαν να είνε κλάψει.

— Κύριε ντε λά Παγιέρο, άρχισε να μου λέη, είναι μία τρομερή δυστυχισμένη γυναίκα. 'Η κόρη μου, ή μοιχαϊρηθή μεν κόρη είνε ψυχοπαθήσι. 'Εδώ και τρία χρόνια της συνένθη ένα ερωτικό άτύχημα μ' άπο τότε δέν μπορεί να συνέλθη. 'Αγάρησε ένα νέο με όλη τη δύναμι της ψυχής της και ο νέος αυτός, την παρμιθινή άφρεθείσε τὸν άρραβώνιον, σκατώθηκε σ' ένα κνήμη. Τὸ δυστύχημα αυτό ήταν τόσο άφρεθίο και άπροσδόκητο, ώστε ή άτυχη κόρη μου έπατε διατάραξη των φρενών. Τρώγει, πίνει, κοιμάται, αλλά είνε πάντα μελαγχολική, πάντα ρευβώδης και λέει ελάχιστα λόγια. "Ένας μεγάλος γιατρός πού συμβουλευτήκαμε, μάζ είνε ότι μόνο μία μεγάλη συγκίνησις θά μπορούσε να την κάνει ίσως καλά. "Αν έβλεπε π.χ. έφαρσικά ένα νέο με μοιάξη του άρραβωνιαστικού της, ή ίσχυρή ταραχή πού θα δοκιμάζε, θα μπορούσε να της ξαναφέρει τὸ λογικό. Πρὸ ήμερῶν σας έβια στον δημαρχικό κήπο. 'Η καρδιά μου έσκόρησε. Μουάξετε κατακλητικά με τὸν άρραβωνιαστικό της κόρης μου. Κι' άμέσως σκέτηρησι τη σύστασι του γιατρού. Ξεχνώντας λοιπόν κάθε εθιμοτυπία, οας έκάλεσα σπίτι μου. Κύριε ντε λά Παγιέρο, είναι βεβαιά ότι θα αλοθανήτε τὸν πόνο μάζ μητέρας και θα με συγχωρήσετε. 'Η εμφάνισις σας εδώ δέν έφρεσε τὸ άποτέλεσμα πού έλπίζα. Πάντως σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ πολύ...

"Από την ήμερα αυτή δέν έτυχε να ξαναϊδώ την κ. Καζάλ και την κόρη της. Μά δέν δὸ λημονήσω ποτέ, είντε ο λοχαγός τελειώνοντας τη διήγησί του, την τραπήει αυτή σνενοχορησία, πού είνε ως σκοπο να βγάλη από τὰ σότη της τρέλλας ένα δυστυχισμένο όθμα τὸν έρωτο; και πού άτέτυχε τόσο οίκτροά...

Είνε πάντα μελαγχολική, πάντα ρευβώδης...